

votní. Za tohoto stavu je splněn předpoklad shora uvedených předpisů o rozsahu služební povinnosti obvodního lékaře i co do řízení pro určení močidla konopí a lnu. Je-li však podání vyjádření obvodního lékaře v právě uvedeném řízení součástí jeho služební povinnosti, nelze ani služební cestu, které bylo třeba, aby mohl splnit tuto svou služební povinnost, vylučovati co do otázky náhrady výloh s ní spojených z cest, jejichž výlohy sluší hraditi z paušálu, určeného podle § 39 vlád. nař. č. 24/1923 Sb.

Nález ze dne 18. prosince 1937 č. 3441/35/7.

Projev příslušného obecního orgánu, jímž se požaduje část náhrady nákladů ve smyslu ustanovení § 19, odst. 7. pražského stavebního řádu, má povahu správního aktu, právní moci způsobilého. Toto vyzvání může vydati vzhledem k ustanovení § 124 pražského stavebního řádu jen magistrát.

Podle § 19, odst. 7. pražského stavebního řádu (zákon čís. 40/1886 z. z. čes.) má obec právo pohledávati náhradu útrat vzešlých jí z toho, že vykoupila pozemky pro účely zřízení ulice v nezastavěném území, od těch, kdo mají staveniště při této ulici, až by je chtěli zastavěti, a to v poměru k zastavěné délce ulice ... Ustanovení toto, jež upravuje vzájemná práva a povinnosti obce, která je povinna odevzdati potřebné ulice a silnice veřejné dopravy, a stavebníků, kteří mají z těchto veřejných zařízení výhodu, je povahy veřejnoprávní, pročez také povinnost toho, kdo staví v takové ulici, převzít část nákladů, spojených s otevřením nové komunikace, je povinnost veřejnoprávní. Pak ovšem také důsledně projev příslušného obecního orgánu, jímž se požaduje pro obec část náhrady nákladů za vykoupení pozemků pro otevření ulice, má povahu správního aktu, který je způsobilý nabýti právní moci a není pouhým projevem strany (srovnej též nálezy býv. rak. správního soudu ve Vídni Budw. A 6139/1908 a 7562/1910).

Má-li míti projev obce ve smyslu § 19 posl. odst. stav. řádu, řízený na majitele pozemku, charakter správního aktu, musí ovšem pocházeti od onoho orgánu obce, kterému je právním předpisem svěřeno vyřízení konkrétní záležitosti, jež spadá do kompetence obce jako stavební vrchnosti.

Podle § 124 pražského stavebního řádu vykonává předpisy tohoto stavebního řádu, pokud stavební řád sám neobsahuje jiná ustanovení, jako stavební úřad první instance magistrát, a to vzhledem k § 2 zákona č. 114/1920 Sb. na celém území hlavního města Prahy, utvořeném ve smyslu § 1 právě citovaného zákona. V § 125 stav. řádu jsou obsaženy ze všeobecné kompetence magistrátu výhrady ve prospěch městské rady, avšak mezi těmito výhradami nejsou uvedeny akty podle § 19 stav. řádu. Platí proto pro akty podle tohoto paragrafu všeobecná směrnice o kompetenci magistrátu.

Byla-li tedy výzva podána, jak in concreto se stalo, »Hospodářským referátem I A rady hl. města Prahy«, pak pochází od

orgánu, který nebyl v této věci oprávněn vydati jako stavební úřad správní akt schopný právní moci.

Nález ze dne 23. prosince 1937 č. 3417/35-5.

1. Církevní obec pravoslavné církve jest s hlediska státní správy kultové považovati za zřízenou ve smyslu ustanovení II. odst. § 3 nař. ze dne 10. srpna 1868 č. 108 R. T. teprve dnem, kdy byly její stanovy příslušnou správní vrchností vzaty na vědomí.

2. Místem při správě farního úřadu, který jest podle ustanovení § 7, odst. 1. vlád. nař. č. 124/1928 Sb. bez dalšího průkazu pokládati za místo systemisované se souhlasem státní správy kultové, není místo pravoslavného duchovního v náboženské obci, jejíž stanovy vzala státní správa kultová podle ustanovení § 3, odd. II ústavy pravoslavné církve (nař. ze dne 10. srpna 1868, č. 108 R. T.) na vědomí teprve po dni 1. ledna 1926.

Na sporu byla otázka, za jakých podmínek je splněn — pokud jde o pravoslavnou církev na území dříve uherském — požadavek trvalého obsazení místa duchovního při správě farního úřadu ve smyslu § 7, odst. 1. vl. nař. č. 124/1928 Sb.

Ze zákona kongruového č. 122/1926 Sb. (srv. § 1, mluvící o »systemisaci se souhlasem státní správy kultové«, z níž vychází i § 7 nař. č. 124/1928 Sb.) a z § 4 nař. č. 124/1928 Sb., vyslovujícím požadavek, aby tu byl nejen souhlas státní správy kultové se systemisací místa, ale i aby se ustanovení duchovního nestalo proti vůli státní správy kultové, tak i ze zák. čl. XIV/1898 (§ 2) a zákonů jej doplňujících (zejm. § 2, odst. 1. a 3. zák. čl. XIII/1909), plyne, že státní správa poskytuje doplňky kongruové jen duchovním na těch místech, která byla zřízena se souhlasem státní správy kultové. Nestačí tedy podle kongruových předpisů pouhé zřízení místa při duchovní správě církevní vrchností, nýbrž musí k němu přistoupení souhlas státní správy kultové. Dlužno proto i při zkoumání otázky, zda jde o místo při správě farního úřadu, přihlídnouti k tomu, zda zřízení farního úřadu stalo se s vědomím státní správy kultové. Pro otázku nároku na kongruové doplňky mohly by proto uvedené skutečnosti (na př. zřízení místa, farního úřadu, náboženské obce, ustanovení duchovního) přijíti v úvahu jen od té doby, kdy státní správa kultová skutečnosti ty vzala na vědomí a tím dala najevo, že je uznává se všemi důsledky z tohoto uznání plynoucími.

I když podle ustanovení odd. II. § 3 nař. ze dne 10. VIII. 1868 č. 108 R. T. z r. 1868 je pravda, že zřízení nové farní obce pravoslavné a farního úřadu je věcí církevní vrchností, nestačí tato skutečnost sama o sobě k právní existenci jejich, ukládají-li ustanovení shora cit. nařízení církevní vrchností, že musí zřízení ta oznámiti příslušné správní vrchnosti. Z toho je zřejmo, že s hlediska státní správy kultové a s hlediska státních zákonů (nikoliv s hledisek vnitrocírkevních) počátek existence farní obce a farního úřadu dlužno připnouti k onomu aktu, kterým státní